

יילת צבוע העומד על הדם

לכסותה במתקלשון של „אלימות מילולית“, „אלימות שבשתיקה“ וכו'.

שיכבה זו היא גם הנהגת הכלכלית משליטה בהמון נחשל זה. מצב זה מתגלה בארץ בצורתו הקלסית, ותואם לחלוטין את „הטיפוס האיריאלי“ התיאורטי, והמבוסס בתנועת הליכוד ובגרורותיה. פן אחד של תנועה זאת מייצג את ההמון המשתלה ואחוז התזוית לשמע הדמגוגיה הסוציאליסטית-לאומנית. רבים הקשורים בפן זה שייכים לעדות המזרח. צידה האחר של אותה תנועה הוא חלק מהמעמד הבורגני ורוברי, המעוררים רוחותיות זאת, ושהנים כמעט על טהרת עדות אשכנז.

רמות הרוחניות של כן-אליעזר עולה בבירור בהתייחסו כבאב „ליצירת הפרולטריון עלידי המערך“, וזו גם אחת מטעויותיו הבסיסיות בניתוח החברה הישראלית (במידה שהוא עושה זאת). ומכאן גם נקודות-המוצא לשיטות-הפעולה הפוליטי שלו עם הימין.

כן-אליעזר אינו מבין — בגלל פרדיגמות החשיבה המאפיינת את מפלגתו — שאילו המערך היה מצליח ליצור פרולטריון אמיתי, לא היה צריך לתת את הימין לפני מפלגת הימין. המציאות או היתה הפוכה מהשקפתו של כן-אליעזר, שאסונו של בני עדות-המזרח הוא הפרולטריוזציה שלהם, כביכול.

יסודו ושוורש בריאותו של עם מורדני הוא פרולטריון, בביתו המתאים למציאות העכשווית. אלא, למרבה הצער, הקים המערך כ־50 שנות שילטון גם לומפנפרולטריון (פרולטריון של סחבות) גדול. ומאחר ששיכבה זו וזה במידה רבה עם עדות-המזרח, יש לנו, כל בני העם הזה, בעיה חמורה ביותר. עלינו לנתק את התרמית של החלוקה העדתית ולהציגה על כסיסה האמיתי, הוא הבסיס המעמדי.

„כל עוד בני עדות-המזרח יתנו יד לדיכוי הפלסטינים, בני תרבותם בעם העשן, יהיו גם הם מדוכאים ומושכלים!“

לא נגזים אם נאמר, שהיכולת להפוך את ההמון למעמד-פועלים בעל הכרה היא שאלת עתידה של ישראל, כפי שהיא שאלת קיום ראשונית למדינה.

וזאת, מכיוון שמדינתנו קטנה מדי, רכה ובלתי-מגובשת כדי לשאת ולעבור את הגל העכור של הפשיוס בצורתו הישראלית, ולהמשיך ולהתקיים לאחר מכן.

כנאמר קודם, פרולטריון הסחכות נוהה בנחשלותו אחרי הדמגוגיה הימנית הפשטנית, המעוררת את היצרים הבהמיים באדם, המשתלבים בניכור ובמיריות של קשוי החיים והיוצרות חומרי-נפץ אימתני.

חומר-נפץ זה הינו כלי-מישחק בידי הימין ותנאי לקיומו, לכן ידאג הימין תמיד לתבצעה חיצונית על אש קטנה או גדולה, כהתאם לצרכיו, ובאותו יחס גם למציאת אויבים מכפנים שחומר-נפץ זה יופנה נגדם.

ומכיוון שיש לשמור על קיומו וחידושו של חומר-נפץ זה, יש גם לשמור על שיכבה חברתית שתספק זאת. ולכן, במטרה להבטיח את קיומו, יבטיח הימין את קיומם של עדות-המזרח כתת-תרבות, יעודר את המיומנה והסחרנה, וישאיר כשמויות טבע לצרכיו הפרטיים ביותר, אך במסווה של טובת האומה. מסיבה זאת גם דומים להפליא ביטוייהם של פשיסטי כל העולם: „אויבי המדינה“, „בוגדים“, „תוקעי סכין בגב“, וכו'. ביטויים אלה הופנו באופן שיגדתי בארצות הפשיוס נגד אותם שהתגלו והוכרו לאחר מכן כגדולי התרבות האנושית והיו גם התיורץ לרדיפתם ולרציחתם.

טפוח בקריות ושינאת חיים לא הביאה מעולם לפריחה ושילוב תרבותי פורה, ומכאן נובעת הסיבה לעקרונות התרבותיות של תנועות הימין בעולם. וכך גם בארץ אין בכוחה לפתח כל תרבות, אם כי יש בכוחה לחלק מכשירי טלוויזיה, וגם זאת משלם הציבור וישלם, בריבית קצוצה ובדמים מרובים — תרתי משמע.

הימין עם „ההדר“ הצבוע שלו, שמר כן-אליעזר כה מתפעל ממנו, הוביל יוביל בתנועות אחיות לו בעבר בהדר רב ולקול תרועת-חצוצרות את כן-עמר-הוא לטבח, מבלי להתייחס כבר לטבח בני עמים אחים, שדמם כמובן מותר.

הימין פוחד פחד מוות מתרבות פורחת. הדבר הוא באמת בנפשו, ולכן יעשה כל מאמץ להחזיר את העדות הנחשלות למקור נחשלותן.

הוא יעשה זאת עלידי עידוד המסורת הרתית קנאית, שאת פרי באושיה אנו אוכלים כבר עתה. אם כי כראש מטפחה עומדים אשכנזים, הרי השפעתה הדרסנית על בני עדות-המזרח כבר ניכרת, כשבנחשלותם הינם משמשים מכשיר לתכניות ההתפשטות והדיכוי הלאומי של בני תרבותם — בני העם הערבי הפלסטיני.

בארץ זו לא תתאפשר התפתחותה של תרבות חדשה המבוססת על תרומתם של העדות השונות מבלי שתהיה מושתת על בסיס הומני ואחוות העמים, וכזאת גם סובלנית לתרבויות שונות. ולכן, כל עוד בני עדות-המזרח ילכו שבי אחרי סיסמות לאומניות פשיסטיות, ויתנו יד לדיכוי בני תרבותם-הם בעם העשן, יהיו גם הם מדוכאים ומשכלים ומקופחים.

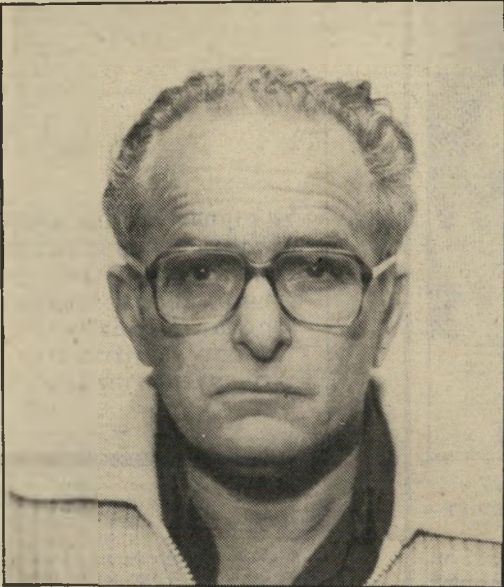
בכיתו של מר כן-אליעזר ויומרתיו לשמש כדובר עדות-המזרח הן בבחינת יללת-צבוע העומד על הדם.

אמנון נוימן, נהריה

ערכים המותרים בישראל — או שמא בתקופת שילטון בגדה לא נפסלו ספרים, אלא רק לאחרים? ואם כן, איפה היה שומר תרבות זו ומדוע לא נשמע גינויו או גינוי מפלגתו על מעשה פראי זה?

אפשר היה לצפות שרוח רעה זו, שבן-אליעזר היה שותף בהעלאתה, תכה גם באלה שקופחו וכוזו בגלל תרבותם, היא תרבות המזרח, שהיא גם תרבותו. האם לא הבין שלא ניתן לקפח ולכוזת את התרבות הערבית מבלי לכוזת גם את בני-עדתו, במדוע או שלא במדוע?

בני עדות-המזרח אלה, שהוא יוצא לכאורה להגנתם, הם

שנפעזו מביווי התרבות הערבית ומפגיעה בזכויותיהם הטיביות של נושאייה בביתם בגדה, ככיתם בשכונותיהם היהודיות בישראל.

כן-אליעזר שותף בדעיכה לכל אלה, ולכן חלילה לו מלהתעטף באצטלה של מגן עדות-המזרח. מעשיו מדברים בעד עצמם והוא טובל ושרץ בידו.

דנקנר וכרבים אחרים, קצתי גם אני בהכרתת כתרים ובהעלאת קטורת למורשת יהדות המזרח, רבניה, צדיקה, משוררה, שזכותם במקומה עומדת. ככלל תרבות, קמו גם ליהדות המזרח מנהיגים, סופרים, רבנים שעלו עם עליית התרבות הערבית, שבתוכה חיו ושבתוכה גדלו, כפי שאיתה שקעו בשקוע תרבות זו. ככל הומניסט אשמח כפרוח תרבות כלשהי ואבכה ריכוז תרבות ושקיעתה.

אין דבר זה מוסיף או מוריד מזכותו ומיכולתו של בן העדה הנידחת והנחשלת ביותר לזכות במדינת-ישראל בהעלאת אישית מהירה ולהבאתו לאותה רמה טכנולוגית-תרבותית הקיימת אצלנו כיום, והמאפיינת לדאכוני ברובה את בני עדות-המערב. שמירת רמה טכנולוגית-תרבותית ספציפית לישראל הינה תנאי להישרדותנו כאיזור כיחידה לאומית-תרבותית, ולא דווקא באספקט הצבאי.

כל המונע, אוביקטיבית, מבני עדות-המזרח להשתלב במערך תרבותי זה, הוא-הוא הבוגר האמיתי בחזון הקמת מדינת ישראל.

התליך התברגנותו ותיחכומה התעשיתי של החברה הישראלית בעידוד המערך הביא, בהכרח, לגדול הפער המעמדי, שהתפור בהתאם לרמת-הכישורים של העדות השונות ויכולת התאמתם לצורכי החברה התעשייתית.

רק עלידי מאמץ ושמירת מיבנה חברתי סוציאליסטי ניתן היה לגשר במהירות על פער-ההשכלה, שאין להתעלם ממנו או להתכחש לו.

לארץ זו הורמו סכומי עתק, ששום ארץ-הגירה בעולם לא זכתה בהם. סכומים אלה הופנו בדעיכה לחינוך הערכי והחומרי של הנוברגנות, ולא להעלאתם התרבותית והכלכלית של בני עדות-המזרח הנחשלות.

המערך שילם על מעלליו אלה בהתנוונותו האידאית-חברתית, ובהפסידו את השילטון. אך האם מסוגל הימין ב-„הדר“ לעזור למעמד המקופח, המתגלה בארץ ברמות עדות המזרח? מה מהותו של ימין זה?

ככלל ארץ בעולם, גם אצלנו הימין יונק את חיותו מעצם קיומה של שיכבה נחשלת באוכלוסיה, המשמשת עבורו הן כבסיס אלקטורלי והן כמקור להשתלטות על הרחוב עלידי ברינות. הדבר נעשה כמובן כהנהגתה של שיכבה חברתית אחרת, שהינה בעלת כישורים לתמרון ברינות זאת לפי צרכיה, והיוודעת

כאישי-שמאל, הרואה בהומניזם ובאחוות-עמים את הבסיס והזכות לקיומו הפוליטי, ומכונה על כך „בוגר“. „אויב העם“, ותוקע סכין בגב“, עומד הנני מהצר, מתפעל מגל הכאב והביקורת למאמריו האחרונים של אמנון דנקנר, וזאת כשכל מי שגר בארץ ובמיוחד בשנים האחרונות, אמור היה לגדל זה מכבר עורפיל בכל הנוגע לצביעות ולחוסר-הרגישות לגבי הנעשה מסביבו.

אומנם אין להסכים לניתוחו הרגשני והשיטתי של דנקנר במאמרו האחרונים, למרות שבמאמרם אחרים יודע הוא להציג את המציאות הישראלית כהויתרה.

מקור טעותו הינה יפהפיות-הנפש של הליברליזם הישראלי, שהוא לוקה בה בידוד עם סופרים אחרים הנוקטים באמות-מידה של מוסרי-כפול, שסגלו לעצמם בתקופת המערך. הם אינם מסוגלים לראות את המהות שעומדת מאחורי אותה דמוקרטיה פורמאלית שהפקירה במשך כ־30 שנה את מחצית האוכלוסיה (עדות המזרח וערבים) לכערות ונחשלות, ושימשו תשתית

„כבן עדות-המזרח שותף בנימין בן-אליעזר לערכי התרבות הערבית; כמושל צבאי הוא שותף לרדיפתה!“

לבניית המערכת הפשיסטית העולה ומתגלה כמלוא עוצמתה וגסותה בארץ.

אני מאמין שדנקנר אכן כתב את שכתב בדם ליבו. לאור האירועים האחרונים שבהם התגלה פרצופו האמיתי של המישטר, ושל אלה שמעשים מסוג וריקת הרימון לא גרמו להם להתרגש כשלא פגעו ביהודים. אך דנקנר וחבריו מועדים לטעויות מסוג זה, מכיוון שאין בידם הכלים לניתוח מהות התופעות כפי שיש לאנשי-השמאל, לכן ידונו ויתרגשו במרבית המיקרים רק לגבי ההתרחשויות עצמן ולא בסיבותיהן.

בציני „אנשי-שמאל“ כוונתי לא לכל אלה שזוזירי-העט מדביקים להם תו של שמאל, ובוה אמורים לחסלו ציבורית, אלא לאותם אנשים שבגישתם הפילוסופית, הסוציולוגית והכלכלית שנענים על בועז ויכין של התיאוריה המרכסיסטית.

דנקנר וחבריו אינם צבועים, לפחות, למרות הכל אינם גזענים — אלא אובריידר. בעוד שבכיתו של בנימין בן-אליעזר (הארץ, 4.3.83, „בין המזרח והמערב“) הרבה יותר סבוכה.

איש זה הינו פוליטיקאי ממוסר, הנאבק על נתח מהשלל הקואליציוני ומיפלגתו עושה זאת כפה מלא ובשקיקה, ומכונה למכור את כל בני עדות המזרח עבור ניד ערשים. בתקופת הייה הקצרים, הגיעה מיפלגתו להישגים מפליגים בשטח זה, כפי שהיתה לשתופה מלאה בכל מעשה הנבלה שנעשו בגדה — וזאת מבלי להתייחס לתפקידו הישיר והמבין של כן-אליעזר עצמו כמושלה הצבאי.

נפנה לתרגיל המטרולוגי של מר כן-אליעזר ביחס למהומה שהיתה קמה, אילו מתבטא היה דנקנר כנגד הערבים, כפי שהתבטא נגד עדות המזרח.

מה לכן-אליעזר כי לין? האם לא קרא, לא שמע, את ההתראות של אנשים מהשמאל וכן חלק מאנשי המרכז הפוליטי באומרם שכל העומד על רם נקיים ישלם בדמו הוא? האם לא שמע על מה שנעשה בגדה ב־10 השנים האחרונות?

האם לא חש, בהיותו מפקד בעל זכויות אכסולוטיות לחיי אדם שהופקדו בידיו, איך נשמת הרסן האנושי מידיו והופכו לכושב ערץ בתקף הנסיבות, למרות ששילטונו שם החל בצורה „ליברלית“ יחסית?

העם בישראל נוהג שנים ארוכות לקרוא בשלווה ולשמע על הפקרת דמם של ערבים ושיחרור רוצחי ערבים.

מוחו נשטף כאדיאולוגיות פשיסטיות שהיכו שורשים בציבור ואכלו כל חלקה טובה — אדיאולוגיות המטיפות ל„זכויותינו ההיסטוריות“ בהנמקות מיסטיות ובמסווה ראצינלי, והמנסות להצדיק את המשך שליטתנו על עם זה, כמו את הדגשת עלינותנו התרבותית-טכנית-מוסרית.

כן-אליעזר הנכבד לא הבין ואיננו מבין עד היום, שגל המשטמה הלאומנית הזאת ישטוף בסופו של דבר אל מעבר לקו הירוק מזה, ויכה בבסיס קיומנו הלאומי, המורכב משילוב של תרבויות שונות, ובניהם תרבות המזרח שהיתה למרמס.

כן-אליעזר צודק בציניו, שאין תרבויות גבוהות ונמוכות ואיש אינו פטרוני להישגים האנושיים של גדולי המדע והתרבות בעולם. אך מה זה מסקנותיו האופרטיביות לגבי התרבות הערבית, כבן עדות-המזרח הוא שותף לערכיה, וכמושל צבאי הוא שותף לרדיפתה השטית?

הידוע למר כן-אליעזר הנכבד על שבגדה נפסלו ספרים